

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΝ

ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

«Η γυναίκες με τη διαβολική καρδιά. Τί λέγει η δικηγόρος 'Αννέτ Λαφόν. "Όταν η γυναίκες του πεζοδρομίου γίνονται κυρίες. Η ιστορία μιας «βεντέττας». Η ήθοποιός με τ' άπειρα θύματα. Το μανεκέν που σκόρπιζε τη δυστυχία. Η αίματηρές αισθηματικές περιπέτειες της Νανώς κλπ.

ΜΟΙΡΑΙΕΣ γόησες! Γυναίκες με πρόσωπο αγγέλου και διαβολική καρδιά! Γυναίκες τίγρεις! Το δράμα είναι ή μοναδική ευχαρίστησι της ζωής τους. Γεννήθηκαν για να σκορπίζουν τον θάνατο... Χώνουν τα νύχια τους μέσα στην καρδιά σας, την ματώνουν και την ξερρίζωνουν για να την πετάξουν κατόπιν σάν κάτι άχρηστο, κάτι δίχως σημασία. Η τραγικές τους υποθέσεις απασχολούν κάθε τόσο τα δικαστήρια και δίνουν άπειρο υλικό στις καθημερινές εφημερίδες. Ποιές όμως είναι ή πιό μοιραίες γόησες του Παρισιού; Ποιές είναι ή γυναίκες που έχουν τα περισσότερα αισθηματικά δράματα στη ζωή τους; Για να το μάθουμε, πολιωρήσαμε κυριολεκτικώς την πασίγνωστη δικηγόρο 'Αννέτ Λαφόν, ή οποία είναι μοναδική συνήγορος των μοιραίων αυτών πλαισμάτων. Η 'Αννέτ Λαφόν, πρέπει να ξέρετε, δεν είναι μιά κοινή δικηγόρος. Είναι μιά αληθινή δόξα των παρισινών δικαστηρίων και έχει το ταλέντο με την έξυπνάδα της και τα ώμορφα λόγια της να συγκινή ή να άφοπλίξη τους δικαστάς και τους ενόρκους και να κατορθώνη πάντα την μείωσι στο ελάχιστο όριο της ποινής του καταδίκου.

Κι' ωστόσο ή 'Αννέτ Λαφόν δεν έχει περάσει ακόμη τα τριάντα χρόνια. "Όταν όμως ή νέα αυτή γυναίκα παρουσιάζεται στο δικαστήριο και αρχίζει να άγορεύη, όλοι κρατούν την άναπνοή τους, συγκινούνται, κλαίνε και τέλος ξεσπάνε σε χειροκροτήματα... Χειροκροτούν την 'Αννέτ Λαφόν όπως μιά καλή ήθοποιό που έπαιξε υπέροχα τον ρόλο της!...

Η νεαρή κι' ώμορφη δικηγόρος ήταν λοιπόν ό,τι μάς χρειαζόταν για την καμπάνια μας. Αυτή θα μπορούσε να μάς δώση κάθε πληροφορία, άν, έννοείται, την κάναμε να έγκαταλείψη για λίγο το επαγγελματικό της μυστικό. Και το κατορθώσαμε άφοδ της δώσαμε τον λόγον της τιμής μας ότι θ' αναφέρουμε μόνο τις περιπτώσεις των δραμάτων των μοιραίων πελατιδων της χωρίς όμως να κάνουμε λόγο για τα όνόματά τους και τα ιδιαίτερά τους χαρακτηριστικά. Αυτή ωστόσο ή συζητήσις μας με την διάσημο δικηγόρο μάς έκανε ν' ανακαλύψουμε ακόμη, ότι ή μοιραίες γόησες της ζωής δεν είναι όπως τις παρουσιάζει ή κινηματογράφος. Έκ πρώτης όψεως μάλιστα νομίζει κανείς ότι είναι πλάσματα δίχως σημασία... Γυναίκες που χάνονται μέσα στο άνωνυμο πλήθος της κοσμοπόλεως, όπως μιά καρφίτσα στον ώκεανό! Μά λίγο άν προσέξη κανείς τη ζωή τους, τότε αλλάζει άμέσως γνώμη, τρομοκρατείται και σπεύδει να φύγη μακριά από την επικίνδυνη έπιρροή τους και τη σατανική γοητεία τους.

— Η μοιραίες γυναίκες, μάς είπε ή ώμορφη δικηγόρος, ξεπηδούν πάντα από τις έργατικές ή τις λαϊκές τάξεις. Και μόνο τον ελάχιστες είναι από την άριστοκρατία! "Αν καταφέρετε να μάθετε την πραγματική βιογραφία τους, θα δήτε ότι δεν είχαν στα μικρά τους χρόνια καμμιά σχέση ούτε μ' αυτούς τους στοιχειώδους νόμους της καθαριότητας κι' ότι ή τουαλέττες τους στοιχίζαν όσο κι' ένα πακέτο τσιγάρα! "Όσο για τους γονείς τους, είχαν υπερβολικά έλαστική αντίληψη περι ήθικης και συνήθως ήταν άνθρωποι του υποκόσμου. Τώρα πώς κατάφεραν κι' ανέβηκαν ως την εύθυμη και πολυτελή νυκτερινή ζωή κι' έγιναν διάσημες, αυτό πειά όφείλεται στην τύχη τους, στην άσυνειδησία τους κι' ακόμη στους Ισχυρούς τους προστάτες. Κάθε μοιραία γυναίκα για να φτάση ως εκεί πέρα μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα: Κολάκεψε τους δυνατούς και τους πλουσίους, πρόδωσε τους πραγματικούς φίλους της κι' άφησε να χαθούν με πρωτοφανή σκληρότητα τους ανθρώπους που την άγαπούσαν. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν πώς ν' ανεβή και πιό ψηλά, έστω πατώντας στα πτώματα κι' αυτών ακόμη των γονέων της. "Όλες ή ταπεινώσεις, όλες ή δυστυχίες κι' οι έξευτελισμοί που είχε δοκιμάσει στη ζωή της, ήταν ή άφορη να την κάνουν να νοιώ-

θη στο βάθος της καρδιάς της μιά μεγάλη κακία για τους ανθρώπους. Δεν της ήταν δυνατό να πιστέψη στα λόγια τους και παρέμενε άδιάφορη και άσυγκίνητη στις θλίψεις και τις στενοχώριες της. Σκεφτόταν μόνο τον έαυτό της και βάδιζε πάντοτε μπροστά άδιευφορώντας και παραμερίζοντας τα εμπόδια που συναντούσε: "Ο σκοπός της ήταν να ντύνεται κομψά, να άποκτήση όσα μπορούσε περισσότερα λεφτά και να γίνη διάσημη. "Υπάρχουν όμως ακόμη κι' άλλες μοιραίες γυναίκες που κάνουν μιά άνατριχιαστική αισθηματική ζωή μόνο και μόνο γιατί άγαριστούν να βλέπουν τους ανθρώπους που τις άγαπούσαν να υποφέρουν ή να τελειώνουν με έναν τραγικόν τρόπο τη ζωή τους.

Θά σάς αναφέρω τις περιπτώσεις των πιό μοιραίων γυναικών της κοσμοπόλεως, ή οποίες, με την αλήθεια, είναι υπερβολικά τρομαχτικές. Αυτές είναι τρεις πασίγνωστες γυναίκες. Η πρώτη είναι μιά από τις πιό δημοφιλείς βεντέττες του «Φολί Μπερζέρ», Η δεύτερη είναι μιά ήθοποιός του σοβαρού θεάτρου και ή τρίτη είναι το πρώτο μανεκέν ενός μεγάλου οίκου μόδας.

Η ώμορφη βεντέττα, καθώς λένε πολλοί, δεν γνώρισε ποτέ τους γονείς της, γιατί μόλις γεννήθηκε ή μητέρα της έσπευσε να την ρίξη στη βρεφοδόχο του δημοτικού νοσοκομείου. "Ετσι μεγάλωσε από άσυλο σε άσυλο και τέλος δεκαεφτά χρόνων άκολούθησε τον πρώτο αισθηματικό φίλο της, ό οποίος την βοήθησε να δραπετεύση από εκεί μέσα. Η σημερινή βεντέττα ήταν τότε ένα υπερβολικά θελκτικό κορίτσι. Γρήγορα όμως έγκατέλειψε τον φίλο της. Κ' εκείνος που κατά βάθος ήταν ένας αισθηματικός νέος, μη υποφέροντας τον χωρισμό της, αυτοκτόνησε. Τότε για πρώτη φορά ή φωτογραφία της σημερινής βεντέττας δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες. Κι' αυτή άκριβώς ή... ρεκλάμα της ήταν ή άφορη να την έρωτευθη ένας πλούσιος έμπορος. Δίχως να διστάση, της πρότεινε τη φιλία του κι' έθεσε στην διάθεσί της όλο το κατάστημά του. Η βεντέττα έγινε άγνωριστη. Χάρης στους δυσκόλους που της πήρε ό νέος φίλος της, έμαθε τους καλούς τρόπους, έπαψε να μιλάη σάν γυναίκα του δρόμου και έέχασε τελείως την καταγωγή της. "Όποιος την γνώριζε τώρα ήταν άδύνατο να υποθέση ότι αυτή ή ώμορφη νέα είχε γεννηθή στο πεζοδρόμιο και ότι είχε μεγαλώσει στο άσυλο. Κι' αυτός ακόμη ό έμπορος την θαύμαζε και την θεωρούσε το πολυτιμότερο πράγμα του κόσμου. Την άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε ίκανοποιούσε όλες τις έπιθυμίες της. Κι' όταν εκείνη μιά μέρα του ζήτησε να τη βοηθήση να γίνη βεντέττα, αυτός δεν άρνήθηκε. "Αναστάωσε μάλιστα όλο το Παρίσι για να πετύχη την πρόσληψή της σ' ένα μιούζικ - χάλ και έδωσε τεράστια ποσά για τις νέες τουαλέττες της. Η γόησσα ήταν καλή μ' όλον τον κόσμο. "Εξυπνη και πονηρή, όπως ήταν, καταλάβαινε άμέσως τις δυνάμεις του καθενός και ήξερε πώς να του φερθή και πώς να του μιλήση. "Ετσι απέκτησε όλων τη συμπάθεια κι' όλοι την βοήθησαν να πετύχη τον σκοπό της. "Από αυτήν την στιγμή όμως φάνηκε ό παράδοξος χαρακτήρας της. Η βεντέττα ξεχνούσε τους παλιούς φίλους της και τους περιφρονούσε, όταν δεν είχε πειά την άνάγκη τους. "Επαίξε μαζί τους και σ' όλους έλεγε λόγια άφοσιώσεως. "Ετσι έκανε όλους να την άγαπούν και να πεθαίνουν έξ αιτίας της. Τα δράματα φυσικά διαδεχόντουσαν το ένα το άλλο στη ζωή της. Η βεντέττα έγινε διάσημη και ή πιό τακτική θαμών των παρισινών δικαστηρίων. Κάθε τόσο τη βλέπετε να εμφανίζεται με τη μαύρη τουαλέττα της, να χαμογελάη με φιλαρέσκεια στους δικαστάς και ν' άφηγηται με άπάθεια την αίτία του φοβερού δράματος. "Όσο για μένα, δεν κάνω παρά μιά τυπική άγόρευσι. Η ώμορφη βεντέττα ξέρει να υποαοσπίζεται και να

Η δικηγόρος 'Αννέτ Λαφόν

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ ψαρᾶ Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλώνονταν μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μεγάλου κι' ἀπαρσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε ἔγει στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουσιν ἔρημα στὸν κόσμον. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

Ἐκεῖ ζοῦν δυὸ περίπου μῆνες, ὀλομόναχοι, ἀποκλεισμένοι ἀπ' ὄλον τὸν κόσμον, μὰ ἡσυχὸι καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένοι. Μὰ μιά μέρα, ἕνας γλάρος πού τὸν ἔχουν ἐξημερώσει, τοὺς φέρνει μιά ἐπιστολὴ κάποιου ἀγνώστου, μὲ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν τους στὸ θράχο. Τὰ δυὸ παιδιά περίτρομα, ἐγκαταλείπουν τότε τὸν θράχον καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ συναλετήσουν μὲ τὴν συγγενή τους, τὴ θεῖα Κατίνα. Στὸ δρόμον, ὁμοῦ παίρνουν πολλὰς περιπέτειας ὡς ὅτου τέλος τοὺς περιμαζεύουν στὴν ἀρχοντικὴ ἔπουλι τοῦ κ. Ντουμάν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Μηλιά ξύπνησε ἀργότερα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη της ὥρα. Καθὼς ὁμοῦ ἔκανε νὰ σηκωθῆ, ἔβγαλε μιά φωνὴ κ' ἔπεσε πάλι στὸ κρεβάτι της:

— Τί ἔχεις ; Μήπως εἶσαι ἀρρωστη ; ρώτησε ὁ Γιαννάκης, πού εἶχε σηκωθῆ κιόλας καὶ πλυνότανε.

— Ἄχ ! Πονᾶω... πονᾶω παντοῦ, σ' ὄλο μου τὸ κορμί!... Φαίνεται πὼς κρύωσα τὴν περασμένη νύχτα στὸ δάσος... Φαντάσου τί θὰ γινόμεν ἂν μᾶς ἔδιωχναν χθὲς ἀπὸ δῶ... Καὶ τώρα τί θὰ πῆ ἡ κυρία Πολυξένη ;... Δὲν θὰ νομίση ὅτι τὸ κάνω ἐπιτηδες, γιὰ νὰ μὴ μᾶς διώξουν σήμερα ;

Πραγματικά, ἡ κυρία Πολυξένη, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ὁποία ἔκανε τακτικὰ κάθε πρωὶ, μπήκε στὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν. Κρατοῦσε στὰ χέρια της τὰ παληὰ φορέματά της, πλυμένα καὶ σιδερωμένα.

— Ὁ κύριος διέταξε νὰ δώσουμε στὴ γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ

παίρη πάντα τὸ δίκη της.

Μιά ἄλλη ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνη καὶ μοιραία γόησσα εἶνε ἡ ἠθοποιὸς Οὐγκέτ Ρ..., γνωστὴ περισσότερο μὲ τ' ὄνομα «Κλαιρμόν». Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς γυναίκας εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πραγματικὰ σατανικὴ. Τίποτε δὲν τὴν κάνει νὰ διστάσῃ προκειμένου νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά της. Κ' ἡ Κλαιρμόν ἔχει μόνον ἓνα πόθο: Νὰ συγκεντρώσῃ ἄφθονα χρήματα. Ἡ ὡμορφὴ Κλαιρμόν ἔχει σήμερα μιά μυθώδη περιουσία, ἡ ὁποία ὁμοῦ, καθὼς λένε, ἔχει ἀποκτηθῆ μ' ἓνα σωρὸ ὑποπτους τρόπους κι' ἀκόμη μὲ τὴν θυσία τῆς ζωῆς μερικῶν ἀνθρώπων.

Μὰ ἐκεῖνη πού προξενεῖ κατάπληξι στοὺς δικαστὰς μας καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ψυχιάτρους εἶνε ἡ Νανά, τὸ μανεκὲν ἐνὸς μεγάλου οἴκου μόδας. Αὐτὴ ἡ περίφημη Νανά εἶνε γιὰ τοὺς φίλους της ὁ ἄγγελος τῆς συμφορᾶς. Ὁ ἄνθρωπος πού θὰ τὴν πλησιάσῃ γίνεται δυστυχισμένος. Ὅλες ἡ δίκες της, τίς ὁποῖες ἔχω ἀναλάβει, ἦταν πάντα σκοτεινὲς καὶ μυστηριώδεις. Ἡ Νανά ἦταν καὶ εἶνε μιά ἀπὸ τίς σατανικὲς ἐκεῖνες γυναῖκες πού δὲν ἔχουν καρδιά καὶ πού διασκεδάζουν μὲ τὴν δυστυχία τῶν ἄλλων.

Αὐτὲς ἡ τρεῖς γυναῖκες πού σᾶς ἀνέφερα εἶνε οἱ τρεῖς τύποι τῶν μοιραίων γοησσῶν τῆς ἐποχῆς μας. Κ' ἡ τρεῖς ὁμοῦ, καθὼς εἶδατε, δὲν ἀνήκουν στὴν ἀριστοκρατία. Ἀνήκουν στὸν ὑπόκοσμον. Ἀπὸ αὐτὸν ξεφύτρωσαν, ὅπως ξεφύτρωσαν τὰ ὡμορφα μὰ δηλητηριώδη ἀνθη. Μὰ μήπως κ' ἡ μοιραία γυναῖκες δὲν εἶνε ἀνθη τοῦ κακοῦ ;

Κ' ἡ πασίγνωστη δικηγόρος τελειώνοντας τὴν ἐνδιαφέρουσα ὁμιλία της, μᾶς ἀποχρῆτησε, γιὰτὶ ἤθελε νὰ μελετήσῃ μιά δικογραφία.

ΑΝΤΡΕ ΣΕΡΠΑΝΙΕ

τὰ φορέματα τῶν παιδιῶν της καὶ νὰ σᾶς κάνουμε καινούργια. Ἐντωμεταξύ, γιὰ δυὸ-τρεις μέρες θὰ φορῆτε τὰ δικά σας... Μὰ γιατί, Μηλιά, δὲν σηκώθηκες ἀκόμα, κόρη μου ;

— Ἐχω ἓνα πόνον, κυρία, πού δὲν μ' ἀφήνει... Δὲν θὰ μὲ μαλλώσετε... ἔ;... ἀλήθεια ;

Κ' ἔκανε πάλι νὰ σηκωθῆ, μὰ δὲν μπόρεσε. Τὸ προσωπάκι της ἔγινε μὲ μιᾶς τόσο ὠχρὸ, ὥστε ἡ κυρία Πολυξένη ἔτρεξε κοντά της, γιὰτὶ νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε... Τὰ χέρια της καίγαν ἀπὸ τὸν πυρετὸ.

— Θὰ εἶσαι ἀπ' τὴν κούρασι, εἶπε ἡ καλὴ οἰκονόμος. Θὰ ρωτήσω τὸν κύριον, πού ξέρει ἀπ' αὐτά, τί πρέπει νὰ σοῦ κάνω... Ἦούχασε... Κάτσε στὸ κρεβάτι σου καὶ μὴ κουνηθῆς καθόλου...

Ἡ οἰκονόμος πῆγε τότε στὸ δωμάτιόν της καὶ πρὶν ἐπιστρέφει τὰ φορέματα στὴν γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ, ἔφαξε πρῶτα τίς τσέπες τους, μήπως τὰ παιδιὰ εἶχαν ξεχάσει τίποτε μέσα.

Ξαφνικὰ ἄκουσε ἓνα μεταλλικὸ κρότον κάτω στὸ πάτωμα κι' ἀμέσως εἶδε ἓνα κίτρινον νόμισμα νὰ κυλάῃ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ἐνῶ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ, πού εἶχε φορέσει ὁ Γιαννάκης, ἔβγαζε ἓνα μαντήλι. Στὴ μιά ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ ἐνοίωσε δεμένο, ἓνα πρᾶγμα σκληρὸ. Ἐλυσε τότε τὸν κόμπο κ' εἶδε ἓνα χοντρὸ γυαλί, πού ἔμοιαζε μὲ κρύσταλλο πεσμένο ἀπὸ κανένα πολυέλαιον τῆς ἐκκλησίας καὶ πού ἀστραφτε θαυμάσια, κάτω ἀπὸ τίς ἀχτίνες τοῦ πρωينوῦ ἡλιοῦ.

— Μπα ! Πού νὰ τὸ βρῆκε ἄρα γε αὐτὸ, τὸ παιδί ; εἶπε μέσα της ἡ κυρία Πολυξένη.

Ἐπειτα σήκωσε ἀπὸ κάτω τὸ κίτρινον νόμισμα. Ἦταν βέβαια χάλκινο. Καὶ ὁμοῦ τὰ σκαλισμένα ἀπὸ τὴν μιά ὄψιν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἦταν τόσο ὠραία, ὥστε ἡ κυρία Πολυξένη ἀπόρησε πού ἔβλεπε τέτοια πρᾶγματα στὰ χέρια ἐνὸς μικροῦ ἀλήτου. Ἀμέσως ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ δείξῃ στὸν κύριον Ντουμάν.

Ὁ κύριος Ντουμάν ἔβγαине πολὺ πρῶτ' ἔκανε τὸν περίπατόν του στὸ δάσος, γύρω-γύρω στὴ λίμνη, μαζί μὲτὰ σκυλιά του. Συνήθως ἄμα κουραζότανε καθότανε ἐκεῖ σὲ κανένα παγκάκι καὶ κάπνιζε ἡσυχὰ τὴν πίπα του.

Ἡ οἰκονόμος πῆγε καὶ τὸν βρῆκε:

— Τί τρέχει, Πολυξένη ;

— Ἐχω κάτι νὰ σᾶς πῶ.

— Τίποτε κακὸ γιὰ τὰ παιδιὰ ;

— Ναί... Ὅχι ὁμοῦ καὶ μεγάλο κακὸ... Ἐν' πρώτοις ἡ μικρὴ εἶνε ἀρρωστη. Ἐχει πόνους καὶ πυρετὸ.

— Θὰ πάω νὰ τὴν δῶ.

— Ἐπειτα... μοῦ φαίνεται ὅτι γελαστήκαμε, γιὰτὶ κ' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ νόμιζα ὅτι ἦτανε καλὰ παιδιὰ...

— Καὶ τί σ' ἔκανε ν' ἀλλάξῃς γνώμη ;

Ἡ Πολυξένη τὰ διηγήθηκε ὅλα στὸν κύριον Ντουμάν καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ νόμισμα. Ὁ κύριος Ντουμάν τὸ ἐξέτασε μὲ προσοχή. Τὸ ἔβλεψε λίγο μὲ τὸν σφυγμὸν του στὴν ἄκρη κ' ἔπειτα τὸ ἔτριψε ἑλαφρά.

— Εἶνε χρυσὸ ἢ χάλκινο ; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ κυρία Πολυξένη.

— Εἶνε χρυσὸ... ἰσπανικὸ... Ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τριακόσια φράγκα...

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ!... Τότε λοιπὸν εἶνε κλέφτες!... Γιὰ νὰ μὴ τὸ χαλάσουν ὡς τώρα, θὰ πῆ ὅτι τὸ κλέψανε καὶ φοβοῦνται μὴ τοὺς πιάσουν... Καὶ αὐτὸ τὸ κρύσταλλο ;

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Ντουμάν μόλις πῆρε στὰ χέρια του καὶ κύτταξε τὸ κρύσταλλο, ἔγινε ἀμέσως πολὺ σοβαρὸ :

— Τί εἶνε, κύριε ;

— Εἶσαι πιστὴ καὶ τίμια γυναῖκα. Πολυξένη... εἶπε.